

Passionssöndagen

Det nya förbundets försonare – Det sanna offerlammets söndag

3 Mos 16:11-19; Hebr 7:22-27; Joh 11:45-53; Ps. 43:3-5

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Älskade vänner. Vi är, eftersom vi är människor, indragna i ett skeende långt större än oss själva. Inte minst dagens läsningar vittnar om detta; om övergången från det gamla till det nya och om nödvändigheten för var och en av oss att vara del i förändringen; att leva aktivt i dopet och – dag för dag – förnyas; förvandlas till gudslighet. Och som ni vet brukar jag länka ihop; väva samman söndagarna för att försöka göra detta synligt. Efter förra söndagen – Midfastosöndagen – fick jag till mig att predikan då var sträng och uppfordrande. Inte i negativ bemärkelse (tror jag), men det väckte ändå funderingar kring vad vi som kristna förmedlar och hur vi gör det.

I dag på Passionssöndagen; det sanna offerlammets söndag, kan man fundera ytterligare över detta: Vad innebär passion; för vad? Vem vill vara ett offer? Vad är egentligen ”grejen” med kristendomen; med att vara kristen? Detta är inte alltid lätt att förmedla och människor gör sig olika bilder av vad det innebär. Inte sällan hänvisas till känslans domäner; att det att vara kristen; att tro på Jesus Kristus bara går att känna: Det är något som *känns rätt* och sådant man *bara vet* (baserat på känsla).

Kanske går det hem, att i den känslodrivna kultur vi befinner oss, hänvisa till att det *känns rätt*. Men *blir* det rätt då? Är det allt? Finns det inget mer och handgripligt att ta fasta på, när man som kristen vill förstå och förmedla sin tro? Hade de första kristna samma känsla? Var det en känsla som apostlarna och sedan kyrkans fäder, mödrar, biskopar och bekännare förde vidare i världen? Var det en *känsla* som drev livs levande människor att vittna; bli martyrer?

Ta, som exempel, de fyrtio martyrerna i Sebaste som Kyrkan firade härom dagen. De var romerska soldater som år 320 drevs ut nakna på en frusen sjö för att de öppet bekände Kristus. Och nog *kände* de allt: det var så kallt på isen att de så småningom frös ihjäl, hårt bevakade av vakter. Men var det *känslan* som fick dem att hellre dö än avsäga sig tron? Intressant i sammanhanget är att en av de fyrtio kände så mycket att han gav upp och avsvor sig sin tro till förmån för de varma bad som hade ställts upp som lockbete på stranden. Men då avfällingen kände värmen från det behagliga badet spridas i den egna kroppen, såg en av vakterna ett övernaturligt sken sänka sig över de trettonio på isen och han blev så berörd att han tog av sig kläderna, bekände Kristus och anslöt sig till de kristna där ute. De fyrtio var på nytt fulltaliga. Men var det en *känsla* som övertygade vakten att bli kristen och utsätta sig för kyla och lidande?

Nej, det var Helig Ande, en insikt om Sanningen och det var passion; ett ord som ursprungligen har med det kristna att göra, men som i modern tid har bastardiserats och kommit att handla om vurmande för vad som. Passion betyder lidande kärlek och syftar ursprungligen på Jesu eget lidande. Varken Helige Ande, sanning eller passion springer ur känsla, utan grundas i konkret verklighet.

Så, mera av detta; mer av det påtaliga och gripbara. Låt oss fundera över följande:

Hur skulle du reagera om någon älskade dig så mycket att denne, inte bara sade sig vara beredd att gå i döden för dig, utan också gjorde det?

Tänk dig att du står framför den personen.

Kroppen ligger där, i detta nu. Död.

Han gjorde det!

Så innerligt var du älskad och så konkret uttrycktes den kärleken till dig.

Vad hade du sagt? Hade ett allmänt uttalande och slätstruket *tack* varit tillräckligt?

Det finnes väl bara en sak som hade varit större att bära: att stå framför samme person – i livet – och veta att om en kort tid kommer han att ligga där; sargad, hånad, slagen. Död. I kärlek till dig och för din möjlighet till liv.

Men så var det. För ”så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.”¹ Johannes 3:16. Läs det ofta och igen. Sakta. Och minns att det är vad som konkret skedde. Till syndernas förlåtelse. För vår skull.

Vi kan, för att om möjligt försöka förstå, läsa om Abraham och hur han sattes på prov då Gud sade: ””Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig.” Abraham tog med sig två av sina tjänare och sin son Isak, högg ved till brännoffer och gav sig i väg. Efter ett par dagars vandring fick han se platsen som Gud valt ut och sade då till sina tjänare: ’Stanna här med åsnan. Jag och pojken går dit bort för att tillbe, och sedan kommer vi tillbaka till er.’ Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gick båda tillsammans. Isak sade till sin far Abraham: ’Far! Vi har eld och ved, men var är lammet till brännoffret?’ Abraham svarade: ’Gud kommer att utse åt sig lammet till brännoffret, min son.’”²

Vi känner fortsättningen: Abraham lägger Isak på det altare han bygger på platsen. Men då han höjer kniven ropar Guds ängel åt Abraham att inte fortsätta; att det nu är känt att han är beredd att offra sin egen son för relationen med Gud. Det viktiga här är två ting: att det som Abraham var beredd till inte räckte utan att ett större offer var nödvändigt för att rädda människor, samt: att Abraham, redan då, pekar på det sanna offerlammet som Gud kommer att utse åt sig, nämligen sin egen Son, Jesus Kristus, som genom lidandet (passionen!), och Påskens mysterium, tog mänskligheten ut ur den eviga döden; ut ur det gamla förbundet och slöt det nya.

¹ Joh. 3:16

² 1 Mos 22:2-8

”Så mycket bättre är det förbund för vilket Jesus är garant [skriver den helige aposteln Paulus]. Jesus lever för evigt, och därför har han ett prästämbete som är evigt. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som kommer till Gud genom honom, eftersom han alltid lever för att be för dem. Det var en sådan överstepräst vi behövde, en som är helig, oskyldig, obefläkad, skild från syndare och upphöjd över himlarna.”³ Det sanna offerlammet som gjorde det ”en gång för alla när han offrade sig själv.”⁴

Och det är nu, när vi har mer än enbart *känslan*, som vi kan ställa frågan *varför* Gud offrade Sonen för vår skull? Och då är vi tillbaka till förra söndagen och Guds plan med oss; frälsningsplanen. Det handlar alltså inte om stränghet för dess egen skull. Inte heller om att Gud *kände för det*, utan om kärlek till skapelsen och människan.

Älskade! Det känslobaserade är försåtligt. Det gör att bara det som *känns* rätt, blir rätt. Då tror vi att vi måste känna saker för att det skall vara äkta; göra saker som är rätt för att det *känns* bra. För att inte tala om sådant som uppfattas som strängt: *känns* det någonsin *bra*? På så vis kan allt rättfärdigas så länge det *känns* rätt, men också förhandlas bort för att det *känns fel*.

Men tro mig: När vi tar fasta på det konkreta; på sanningen; att Kristus Jesus dog för oss – för dig och för mig, så kommer det, när jag förstår varför, att också kännas. För sanning kännas. Tacksamhet kännas. Att vittna kännas. Att bära sitt kors kännas. Att bekänna, kännas. Och att älska tillbaka, kännas.

Men vi kan inte börja i en känsla. Som Kristen tar jag utgångspunkt i vad som hänt och alltjämt sker. Därefter kommer känslan. Att älska tillbaka, kännas helt enkelt rätt. Och det är, strängt taget, vad det innebär att vara kristen: att vara älskad och, i tacksamhet, älska tillbaka; passionerat.

³ Hebr 7:23-27

⁴ Hebr 7:27